

VALMIERAS KĪMŪKIS

VALMIERAS STIKLA SKIEDRAS RŪPNĪCAS PARTIJAS KOMITEJAS,
ADMINISTRĀCIJAS, ARODKOMITEJAS UN KOMJAUNĀTNES KOMITEJAS IZDEVUMS

Avīze iznāk
kopš 1979. gada 25. oktobra

CETURTDIEN,
1987. gada 29. oktobrī

Nr. 43 (413)
Cena 1 kap.

AKCIJA «MIERA VILNIS»

un atbrūņošanās nedēļa. Viņa aicināja visus rūpnīcas darbalaukus aktīvi piedalīties pasākumos, kas veltīti cīņai par mieru, pret kodolkaru.

Partijas Valmieras rajona komitejas otrais sekretārs **Andris Sops** uzsvera, ka padomju tautai, visai cilvēcei nav svarīgāka uzdevuma par miera saglabāšanu, kodolkara nepieļaušanu. Tas pasvītrots arī PSKP XXVII kongresa dokumentos. Miers mūsu tautai ir nepieciešams, lai varētu tālāk sekmīgi risināt tautas labklājības nostiprināšanas uzdevumus. Partijas Centrālā Komiteja un Padomju Valdība dara visu iespējamo, lai nosargātu mieru, panāktu starptautiskā stāvokļa nostabilizēšanu. Nepārtraukti risinās sarunas starp valstu vadītājiem, ārlietu ministriem un citiem politiskiem darbiniekiem. Mūsu valsts miera iniciatīvas gūst plašu atbalstu visos kontinentos.

23. oktobrī rūpnīcā notika mitings, veltīts Starptautiskajai Apvienoto Nāciju Organizācijas dienai un internacionālajai akcijai «Miera vilnis».

Mitingu atklājot, partijas rūpnīcas komitejas sekretāra vietniece ideoloģiskajā darbā **Jelīzaveta Semjonova** informēja klātesošos, ka no 24. līdz 31. oktobrim visā pasaulē notiek miera cīņāju globālā akcija

sekmīgi izpildīt 12. piecgades otra gada plānu.

Pēc tam runāja aušanas ceha meistara palīgs, Valmieras pilsētas Tautas deputātu padomes deputāts **Vladimirs Muciņš**. Katram no mums ir savas problēmas. Taču viena problēma ir kopīga mums visiem, visas pasaules ledzīvotājiem — tā ir miera saglabāšanas problēma. Mūsu tauta jau vairāk nekā 42 gadus dzīvo miera apstākļos. Taču vēl uz zemeslodes ir daudz vietu, kur turpinās bruņotie konflikti, kā, piemēram, Irānas un Irākas konflikts. Mūsu pienākums ir pacelt savas balsis par miera saglabāšanu, pret kodolkara draudiem.

Lielā Tevijas kara veterāns, 17. ceha priekšnieks **Genādijs Krajevs**: — Mēs, veterāni, zinām, kas ir karš. Bet nevienam no mums nevar pat iedomāties to, kas notiks ar cilvēci, ja izraisīsies kodolkarš. Tāpēc mēs atbalstām visus soļus, ko miera saglabāšanai un kodolkara novēršanai labā spēr gan PSRS, gan arī citu valstu valdības.

Mitina noslēgumā uzstājās ansambļa «Nadežda», kas dziedāja padomju komponistu dziesmas par Dzimteni un Mieru.

HERMANIS HERCBERGS

Attēla: ansamblis «Nadežda».

Pateicība

No 20. līdz 22. oktobrim rūpnīcā notika pieredzes apmaiņas seminārs par pneimatisko aušanas stēļu eksploatācijas jautājumiem, kurā piedalījās nozares uzņēmumu speciālisti. Visu semināra dalībnieku vārdā gribu izteikt lielu pateicību Valmieras stikla skiedras rūpnīcas vadībai un jo sevišķi aušanas ceha darbiniekiem, jo uz šī ceha bāzes praktiski risinājis seminārs, par teicamu organizāciju, kas radīja visus priekšnoteikumus semināra sekmīgam un auglīgam darbam.

Viesmīļie saimnieki bija parūpējušies ne tikai par

to, lai seminārs noritētu raiti, bet arī par tā dalībnieku atpūtu. Vīpiem bija iespēja iepazīties ar Valmieru un Cēsim, iepazīties ar folkloras ansambli «Daina» priekšnesumiem, kā arī noskatīties kinoamateru studijas «Kristīns» veidoto filmu par veselības un sporta svētkiem Jūmarā.

Semināra dalībnieku un savu vārdā novēlu rūpnīcas kolektīvam sekmēs turpmākajā darbā un socialistiskajā sacensībā par 12. piecgades otra gada uzdevumu sekmīgu izpildi, labi sagatavoties darbam jaunajos ekonomiskajos apstākļos. Sirsnīgi apsveicu kolektīvu ar Lielā Oktobra 70. gadadienu!

GAJĪNA ERMANE,
apvienības «Sojuzplastpererabotka» galvenā tehnoloģe

sava repertuāra izmantošanu, tradīciju bagātināšanu. «Daina» piedalījās arī bērnu dziesmām.

Pirmā vieta skatē. Starta republikas skates noslēgumā koncerta — 13. decembrī LVU aulā.

Mūsu rūpnīcas galvenais metrologs **Roberts Pauzers** oktobra vidū

nedēļu pavadīja Polockas ražošanas apvienībā «Steklovolokno», kur reprezentatīvas komisijas sastāvā palīdzēja koleģiem priekšdarbos, gatavojoties uzņēmuma pārejai uz valsts pieņemšanu.

27. oktobrī noslēdzās rūpnīcas

ANDRIS BRUTĀNS — galvenais inženieris

Kopš pirmdienas galvena inženiera pienākumus uzšācis pildīt **Andris Brutāns**.

Mūsu rūpnīcā **Andris Brutāns** strādā kopš 1965. gada, pēc Rīgas industriālā politehnikuma beigšanas. Līdz 1967. gadam bija

iekārtu remonta atslēdznieks, pēc tam darbu pārtrauca sakarā ar mācībām Rīgas Politehniskajā institūtā. Pēc institūta pabeigšanas atgriezās rūpnīcā. Strādāja par inženieri konstruktoru, remontu inženieri tehnologu, 17. ceha priekšnieka vietnieku, bet kopš 1983. gada — par rūpnīcas galveno mehāniķi.

Darbības laikā pilnībā iepazīs ražošanas problēmas. Tehniski pareizi risināja uzdevumus, kas izvirzīti galvenā mehāniķa dienestam, parādot personisku iniciatīvu un atbildību. Daudz darba ieguldījis importa tekstiliekārtu apgušanā, mūsu zeme ražotas tehnikas modernizācijā un pilnveidošanā. **Andris Brutāns** ir aktīvs arī sabiedriskajā dzīvē, ir propagandists partijas izglītības tīklā, arod biedrības rūpnīcas komitejas ražošanas masu komisijas loceklis. Aktīvi nodarbojas ar sportu.

Novēlam arī turpmāk drosmīgus inženiertehniskās domas un organizatoriskās darbības risinājumus!

Komjaunatnes dzīve

Par ko runāja... un ko nolēma

(Nobeigums. Sākums iepriekšējā numurā)

NO KONFERENCES DALĪBNIEKU RUNĀM:

Aivars Leviņš, komjauniešu operatīvās vienības komandieris:

— Jau kuro gadu komjauniešu operatīvajai vienībai raksturīgs vājās, nepietiekams darbs. Komjaunieši negribīgi ierodas uz dežūrām, neesam apmierināti ar darba organizāciju nepilngadīgo lietu komisijā, ar stimulu trūkumu. Tagad regulāra ierašanās uz dežūrām tiks uzskaitīta, labākajiem operatīvās vienības dalībniekiem tiks dota iespēja saņemt tūrisma ceļazīmes. Pirmorganizāciju sekretāriem vajadzētu vairāk iesaistīt šajā darbā jaunus puļšus. Objektu, kur nepieciešama vienības locekļu uzraudzība, ir daudz: kopītnes un dežūras atpūtas vakaros. Jautur ciešāks kontakts ar brīvprātīgo kārtības sargu vienību.

Aleksandrs Vasiljevs, 4. ceha transportstrādnieks:

— Galveno uzmanību veltu sekretāra lomai komjaunatnes organizācijā. Vēlēšanas notiek diezgan formāli, nav komjauniešu ieinteresētības par to, kas vadīs darbu, kas aizraus jaunatni. Sekretāram jābūt kolektīva līderim, jaunu ideju «ģeneratoram» un to īstenotājam. Bet nereti leceļ sekretārus, ņemot vērā viņu personiskās intereses, iespējas. Tas rada grūtības darbā.

Aleksandrs Klapins, 13. ceha komjaunatnes pirmorganizācijas sekretārs:

— Slikti iet ar jaunatnes brīvā laika izmantošanas organizācijas problēmām. Nepietiekami plaša ir reklāma un informācija par svarīgākajiem masu pasākumiem, ko organizē komjaunatnes rajona komiteja. Grūtības rada arī tas, ka komjaunatnei nav savas materiālas

bāzes. Ierosinu, lai rūpnīcas komjauniešiem būtu savs konts bankā.

Konferencē runāja arī 4. ceha priekšniece **Astrīda Aizsilniece**. Viņa runāja par to, ka jaunie strādnieki cenšas izvairīties no daudzūdevumu risināšanas gan ražošanā, gan sabiedriskajā darbā, neizvirza sev konkrētus uzdevumus, bet aprobežojas ar trūkumu uzskaitīšanu, nepiedāvājot savus risinājumus to novēršanai.

Par rūpnīcas jaunatnes uzdevumiem runāja DOSAAF rūpnīcas komitejas priekšsēdētājs **Imants Jerkins**, uzņēmuma direktors **Inārs Polaks**. Tika iesniegti priekšlikumi, lai komjaunieši uzņemtos sēdību par uzņēmuma teritoriju. Pats galvenais — risināt visus izvirzītos uzdevumus kopīgiem spēkiem, vairāk iesaistīt darbā ierindas komjauniešus, pārejo jaunatni.

Konferences darbā piedalījās komjaunatnes rajona komitejas pirmais sekretārs **Elmārs Kokins** un partijas rajona komitejas rūpnīcas transporta nodaļas vadītājs **Juris Slengis**.

Turpmākie uzdevumi un konference izteiktie priekšlikumi tiks atspoguļoti pieņemtajā lēmumā.

Konference noritēja lietiskā atmosfērā, tās dalībnieku runas bija interesantas un asas. Taču ir maz runāt, kritizēt, nepieciešams, lai viss, par ko runāja un lēma konference, tagad tiktu īstenots dzīvē, lai komjaunieši varētu ziņot par konkrētiem darbiem un veikumiem.

Nāv jāgaida norādījumi no augšas, bet katram jārikojas savā darbā iecirknī, jāizrāda interese par jaunatnes problēmām. Protams, ir grūti pārvērtēt domāšanas inertiumu, taču laiks prasa no katra maksimumu puļi, enerģijas, lai mums līdzās nebūtu vienaldzīgu novērotāju. Jastrādā visiem kopīgi.

Jaunā komjaunatnes komiteja.

HRONIKA

Cēsu kultūras namā 24. oktobrī notika republikas Tautas daiļrades nama rīkotā Vidzemes zonas (Alūksnes, Valkas, Valmieras, Cēsu, Gulbenes rajoni) skate starp pasdarbības kolektīviem, kuri radīja

administrācijas un cehu ekonomisko dienestu un cehu priekšnieku mācības par tēmu «Pilnīgs saimnieciskais aprēķins un uzņēmuma pašfinansēšanās». Lekcijas lasīja Latvijas PSR Starptozaru kvalifikācijas celšanas institūta pasniedzēji — ekonomisko zinātņu kan-

didāti **Lilija Gosteva**, **Laimonis Līdums**, kā arī **Galina Alijeva**, **Raisa Derkača** un **Tatjana Breusa**.

Aplicības par kursu beigšanu saņēma 36 mūsu rūpnīcas speciālisti. Decembrī darbu sāks kursu otrā plūsmā.

DZĪVE IR BRĪNIŠKĪGA!

Visšķaistākais un visdārgākais cilvēkam ir pati viņa dzīve. Tāla baltkrievu sādža Mogilevas apgabala, strādnieku Marijas un Andreja Klapenkova ģimene kopā ar brāļiem Vladimiru un Nikolaju savu dzīves ceļu uzsāka arī Mihails. Viņu ģimene, gan liels, gan mazs, dzīvo mīlestībā, labestībā, rūpīgā darbā. Laiks nav viegls, ir nemierns. Un tie vēl sākas karš. Baltkrievu zemi pārņem bailes un šausmas. Tēvs dodas uz fronti. Māte ar trim bērniem uz rokām paliek dzimtajā sādžā. Aizbēg, slēpjas tikai viņiem zināmās vietās, katrs pēc savam spējam strādā, kopīgi meklē iespēju izdzīvot, paest, pašāvēt. Cik daudz toreiz nācās pārdzīvot — viņu acu priekšā vācu zonderkomandas divas reizes aizdedzināja sādžu.

Bet katrām šausmām reiz pienāk gals. Dzimtāji pusē atkal uzvijās sarkanie karogi, atjaunojās mierīgā dzīve. No jauna tika celtas mājas, atvērta skolas, nokārtots ģimenes dzīve. Bērni, kuri bija izbaudījuši kara šausmas, kļuva savam vecumam neatbilstoši viršīgāki, gari, ir fiziski spēcīgāki, sāka citīgi apgūt zinības. Viņu skaits bija arī Mihails Klapenkovs. 1955. gadā viņš saņem atestātu par video izglītību, bet 1958. gadā — tehniķa diplomu. Kopā ar citiem musu zemes jauniešiem viņš dodas strādāt jaunapgūtajās zemēs.

Dienesta gadi Padomju Brūņotajos Spēkos viņam aizrit Baltijā. Tas arī laikam noteica viņa tālāko dzīves gaitu. 1965. gadā Mihails Klapenkovs pabeidz Rīgas Politehnisko institūtu un saņem inženiera mehāniķa diplomu. Kopā ar ģimeni viņš atbrauc uz Valmieru un strādā ugunsdzēsības iekārtu rūpnīcā, bet kopš 1974. gada — musu uzņēmumā.

Vispirms ir ceha mehāniķis, pēc tam uzņēma galvenais mehāniķis. Bet, kad 1983. gadā sākas rūpnīcas pamatceha — nepārtrauktas stikla šķiedras izlietošanas ceha — rekonstrukcija, viņam uzticēja vadīt šo sarežģīto darbu, karam vēl tagad gals nav saskatāms.

Mihails Klapenkovs dzīvo un strādā pēc principa — dzīves galvenais priekšs ne nepieciešamība ir darbs. Viņš ir labs savas nozares speciālists, teicami parzina darbu, ir prasīgs organizators, precīzi izpilda dotos uzdevumus. Kartību un disciplīnu katrā lietā viņš prasa no sevis un padotajiem. Otrs viņa dzīves princips, otra elpa ir sports. Nevienus sporta pasākumus pilsetā, rajonā nenotiek bez viņa līdzdalības. Viņa mīļākie sporta veidi ir skrīšana un slēpošana. Viņam pat spēkam ir jebkura distance, pat Tartu slēpošanas maratons, kura distance ir 60 kilometri. Ja, jaunie var viņu apskaut! Šī interesanta un nemiera pilnā dzīve palīdz iekārot autoritāti lielos un mazos kolektīvos. Viņam ir autoritāte, viņš ir audzinātājs, viņš rāda paraugu ģimenei, kurā aug divi dēli.

Dzīve ir skaista. Paldies Jums, Mihail Andrejevičs, ka Jūs esat, dzīvojat un strādājat musu vidū.

ELZA PAKALNE,

2. ceha elektrokrāšņu nodalās priekšniece

Redaktore V. LEJSTRAUTA

Lai raksts iznāktu reizi nedēļā — ceturtdienas, latviešu un krievu valodā. Redakcijas adrese: pasta indekss 228600, Valmiera, A. Upīša ielā 7, 0,5 uzdevs iespiedkārtnē, offseta tehnika. Tirāža 800 eks. «Вальмиерский химик» («Вальмиерас химик») — издание парткома, комитета комсомола, заводского комитета и администрации Вальмиерского завода стекольного, выходящее один раз в неделю по четвергам, на русском и латышском языках. Адрес редакции: 228600, г. Вальмиера, ул. Гагарина, 1. Телефоны 21472 и 339. Отпечатано в Вальмиерской типографии «Литсема», 228600, г. Вальмиера, ул. А. Упитя, 7. Общественная печать, 0,5 усл. п. д. Тираж 800 экз. На русском языке.

Vēl jāpiestrādā!

Jau esam rakstījuši par to, kā musu uzņēmumā norit gatavošanās darbam ziemas periodā. Darīts ir daudz, bet vietām ir arī palikušas «astītes». Lai saasinātu uzmanību uz šiem vēl neatrisinātajiem jautājumiem, 26. oktobrī notika reids, kuru organizēja tautas kontroles centrālā grupa, komjaunatnes starmēša štābs, darba kolektīva padome un «Valmieras Ķīmika» redakcija. Reida gaitā galvenā vērība tika veltīta energoapgādes sistēmas sagatavotībai.

Aušanas cehā reida dalībnieki pārbaudīja gaisa kondicionierus un galvenā korpusa siltummezglu. Kādi tad ir galvenie trūkumi? Nav operatīvo shēmu, nav armatūru numerācijas. Daļēji bojāta siltumizolācija kondicionieru siltummezglā un cauruļvadā, sestāvu korpusa siltummezglā nav pabeigti būvdarbi. Vecā korpusa ventilācijas kamera iekārta parklāta ar stikla putekļiem, jo nav hermetizētu durvju. Galvenā enerģētiskā vietnieks, centrālās tautas kontroles grupas sek-

lora vadītājs Jānis Cesnieks un GED sektora vadītājs Adolfs Egerlītis uz vietas norādīja ceha enerģētiskajam Andrejam Anbergam par to, kas jau tuvākajā laikā jāizdara, lai mīnotos trūkumus novērstu.

Cehā iekārtoti uzskatāmas agitācijas stendi par elektro un siltumenerģijas ekonomiskās izlietošanas nepieciešamību, ir stingra kontrole par šiem jautājumiem. Nepārtrauktas stikla šķiedras izlietošanas cehā reida dalībnieki atklāja, ka elektrokrāšņu nodalā vairākas vietas izsīstīti vai bojāti loģu stikli. Divas vietas nebija cieši aizgriezti aukstā ūdens krāni. Gribam

atgādināt, ka, ja nav aizgriezts ūdens krāns, dienā veltīgi izlek 4,8 kubikmetri ūdens un, attiecīgi no diviem krāniem — turpat 10 kubikmetri ūdens dienā. Citi jautājumi 2. cehā šoreiz netika pārbaudīti.

Tuvākajā laikā līdzīgi reidi notiks arī citos cehos uz ražošanas iecirkņos. Enerģētisko resursu racionāls un taupīgs izlietošanas problēmas nepārtraukti bus tautas kontrolieru, komjaunatnes starmēša un redakcijas redzeslokā.

Reida materiālus apkopojis
HERMANIS HERCBERGS

22. oktobra vakarā pie mums ieradās TV jaunatnes raidījuma «Mozaiķa» veidotāji sakarā ar elektrokrāšņu nodalās 2. maiņas strādnieku at-sūtīto vēstuli. Ir jau labi, ka mēs par mums vēl kaut kur rakstām, bet... par to vēlāk. Tajā pat vakarā «Mozaiķas» laudis aicināja mūs uz tikšanos, lai parrunātu nākamajā dienā veidojamo ierakstu. Sarunā no musu puses piedalījās 2. maiņas operatori, 2. ceha administrācijas un rūpnīcas administrācijas pārstāvji.

Māra Simšone, 2. maiņas operatore:

Rakstījām jums, jo paši ar savām problēmām netaikam galā. Rūpnīcas mērogā nespējam atrisināt. Mūs neapmierina daudz kas. Jau 2 gadus cehā nedarbojas ventilācija. Turam vajā logus, rodas cārtvējš, palielinās saslimstība. Trūkst kadru. Priekšniecība jau gan braukā apkārt un agīte, bet kas neko nedod. Uz cehu nāk ļoti maz cilvēku. Tie, kas strādā, viens otrs izpilda plānu par 115 procentiem, bet pilnu premiju nesapem, jo maiņas kolektīvis plānu nav izpildījis. Jaunieši pēc armijas bieži vien pacel cepuri, meklē kur labāk, kur dod dzīvokļus. Divas māmas darba biedrenes dzīvokļu samēta tikai pēc 18 rūpnīca nostrādātiem gadiem!

Ivars Lācis, direktora palīgs kadru jautājumos:

— Lietā tāda, ka biedri nav informēti. Tieši pēdējos gados ceļam ļoti daudz dzīvojamo namu. Jau atkal liekam pamatus jaunajai mājai.

Māra Simšone: — Kura vieta tad?

Ivars Lācis: — I. Maija ielā.

Elza Pakalne, elektrokrāšņu nodalās priekšniece:

— Mums jau nav celtnieku. Kuram pienāk dzīvokļa rinda, aicinām strādāt celtniecības brigādē. Vai jūs atsaucieties aicinājumam? Nē... Mūsu strādniekiem nav celtnieku kvalifikācijas, un tas dod iemeslu sūdzībām par sliktu aparāts darbu kvalitāti. Kas attiecas uz 36. PTV audzējkāmi — nāk tādi, kuri negrib vidusskola mācīties.

Māra Simšone: — Bet rūpnīcā nu jau 25 gadus nav arī ne kultūras nama, ne profilaktoriālu! Neapmierina mūs arī darba samaksa uz paugstinātām apkalpes zonām. Ja strādā uz 3 krāsnīm, saņem, teiksim, 250 rubļus, bet apkalpojot par vienu, divam vajrāk, pie algas nāk klāt tikai dažādi rubļi. Tātad — viena krāsnis viņi mēnesi jātin par vēlmi! Mēs turamies tikai uz vecajiem kadriem. Es strādāju rūpnīcā jau 22 gadu. Jaunieši neturās.

Galina Krackovska, 2. maiņas operatore:

— Reizi mēnesi mums jāstrādā obligātā maiņa. Kamēr ieradā zonu, stāvam uz kāpnēm un gaidām. Vismaz vajadzētu kādu atpūtas istabu, kur varētu pasēdēt un pagaidīt. Ja jau esam sava ceha saimnieki, kaut kas jāsak darīt. Ja no mums prasa plānu, kvalitāti, arī mums no kaut kā jāprasa darba apstākļu uzlabošana. Bet administrācija mums nenāk pretī.

Māra Simšone: — Direktora palīgu es šodien redzu pirmo reizi!

Autora atkāpe. Bet kāda gan ir attieksme pret kolektīvu, biedriem, par ko varam spriest pēc šī teikuma? Vai ne par to, ka nav būtis neviena pasākuma — ne darba biedru godināšana, ne rūpnīcas sviniņgājās sanāksmes, kur ir uzstājies

šis «nepazīstamais» cilvēks — direktora palīgs kadru jautājumos Ivars Lācis? Bet viņš strādā ne jau pirmo mēnesi.

Ivars Lācis: — Te vēl runāja par kadru maiņu. Jāatzīmē, ka republikas videsjais rādītājs ir 10 procenti, bet musu rūpnīcā kadru maiņa sasniedz 4 procentus.

Māris Dambis, 2. maiņas operators:

— Esmu beidzis 36. PTV 1975. gadā. Pēc armijas atgriešos, un tagad esmu vienģigais, jāsaka, tāds stubenis, kurš paliecis rūpnīcā. Visi grupas biedri izkūlāsi, meklē kur labāk.

Elza Pakalne: — Pēc armijas jau nāk gan tomēr atpakaļ. Musu cehā strādājošie neprot dzīvot no mazām algām.

KO LĪDZĒS TELEVĪZIJA

vai

KUR MAZGĀT NETĪRO?

Olafs Pulks, «Mozaiķas» raidījuma vadītājs:

— Bet kādēļ tad jūs te turaties jau 22 gadus, ja tiešām ir tik slikti?

Māra Simšone: — Nu ko nu es. Esmu jau pa šiem gadiem pieradusi — arī pie visām nebešanām.

Autora atkāpe. Nedomāju gan, ka tie 20 pušķi, kuri atnākuši atpakaļ un strādā, uzskata sevi par stubenjiem. Darbs taču patīk! Un viņi nespej iedomāties sevi citā vietā. Jauni, izveicīgi, kuriem par brīvu laiku pārpalikumu arī nav jāsusdzas.

Ivars Lācis: — Sākumā skolai grupas nokompletēt bija viegli. Meitenes bēga no laukiem uz pilsetu. Tad uzcelta kombināts Ogri, Lēpāja... Bet tagad jau tā ir sociāla slimība, var teikt. Pusaudzē vecāki, strādādami rūpnīcā, apģērbuši savus bērņus pēc pēdējām prasībām, nopirkusi mašīnas, sacelūši mājas, bet tai pat laikā saviem bērņiem saka: «Uz to «šķiedras» gan tu, dieva dēļ, neej strādāt!»

Olafs Pulks: — Bet jūs jautā saviem bērņiem strādāt rūpnīcā?

Zigrīda Grīva, 2. maiņas operatore: — Fui, nekād! Es arī uzskatu, ka cilvēks, kurš strādā uz 6 krāsnīm, nesapem pietiekamu atalgojumu. Un, sadalot dzīvokļus, tomēr vajadzētu piešķirt pirmkārt tiem, kuri rūpnīcā nostrādājuši ilgāk!

Elza Pakalne: — Bet ja nu tu savos 15 gados esi devusi kolektīvam un plānam mazāk, nekā viens, kurš nostrādājis desmit! Nē, rinda ir juridiska kārtība.

jūs mācekļiem? Daudzi tiek atbrīvoti par neattaisnotiem darba kāvējumiem. Pirmdienas, izskatot alkoholiķu lietas, 2—3 vizmas no 2. ceha. Kur tad paliek kolektīva audzināšā loma? Un kur tad esat jūs?

Mihails Klapenkovs, 2. ceha priekšnieka vietnieks tehnikajos jautājumos: — Piekritu, ka darbs cehā nav no vieglajiem. Apstākļi arī. Bet teikt, ka neko nedarām, — tas nāv pareizi. Līdz 1981. gadam ventkamerām pielietojām recirkulācijas procesu. Tajā pat gadā pārbūvēja, lai varētu padot tikai āra gaisu, ziemas periodā to sasildot. Šī sistēma bija saistīta ar klimatiskajiem apstākļiem. Vasaras mēņšos nedereja. 1986. gadā, veicot ceha rekonstrukciju, atjaunojām arī ventilāciju. Vienkāršās vieta tika uzstādīti divi kondicionieri. Ja līdz tam sistēmas raziņa bija 110 tukstoši kubikmetru stunda, tad pēc tam — 160 tukstoši. Rekonstrukcijas ietvaros uzbūvējām arī aukstuma staciju, lai siltajā periodā gaisa butu normas robežās +22° ar 4 grādu svārstību. Rekonstrukciju veicām bez ceha apstādīšanas.

Jaunā nebija iedarbināta, vecā bija jānojauc. Siltajā periodā bija grūti. Sakarā ar celtniecības darbu sliktu kvalitāti šogad rekonstruējam jaunu kondicionēšanas sistēmu. Nevar teikt, ka 20 gadus strādājāt bez ventilācijas un nekas netiek darīts. Stabili mikroklimatu nodrošinās automātika. Līdz šim vajadzēja regulēt dežurējošajam atslēdzniekam. Viss bija atkarīgs

no viņa pienākuma izjūtas. Tagad jācer, ka viss būs kārtībā ar automātikā. Un arī komforta izjūta ir individuāls jēdziens.

Māra Simšone: — Bet mēs savai priekšniecībai vairs neticam!

Galina Krackovska: — Mums nav pat savas pionieru nometnes! Mēs irējam telpas lauku skolas, ko ik gadus remontējam. Vai tad savā nometnē nebūtu jāietā izmaksājus? Un par kultūras namu vispār nerunāsim.

Autora atkāpe. Visas valsts problēmas fokusejas arī rūpnīcā. Tapat kultūras objekti. Bet Valmierā ir kultūras nams. Interesanti, cik musu strādājošo mēneša laikā tu apgrozās?

Mihails Klapenkovs: — Kāda jēga celt, ja zinām, ka tāpat telpas nekāms izmantotas? Rūpnīca irē sporta zāli volejbola un basketbola nodarbībām. Cik cilvēku tur ierodas? Cetri, pieci, un visu laiku vienā un tie paši entuziasti — veterāni...

Galina Krackovska: — Bet jūs uzceltiel!

Mihails Klapenkovs: — Lai pierādītu, ka tas stāves tukšs?

Galina Krackovska: — Nuja. Tādēļ, tadēļ uzceltiel!

Elza Pakalne: — Kad mode nāca aerobika, atrādām vadītāju, līdzekļu atalgošanai. Pieteicās ap simti cilvēku, atnāca desmit!

Galina Krackovska: — Man tā aerobika — astoņas stundas pie krāsnīm! Man vajag profilaktori-jū!

Elza Pakalne: — Bet vai tad rūpnīcā vēl par maz saņem ceļazīmes uz atpūtas nāmēm, sanatorijām? Painteresejieties, cik daudz ceļazīmju paliek bez īpašniekiem!

Autora atkāpe. Nu jau «Mozaiķas» ļauz vīnietis istaba atgādināja tīrgus kņadu, bet sarunas dalībnieki — veļas mazgātājus. Sarunas gaitā uzklēdziej mījas ar gandrīz vai savstarpējiem apvainojumiem. Viens otrs viesu priekšā izcēlās ar reti zemu iekšējas kultūras līmeni. Un radās pamatots jautājums — kāda gan par to visu daļa TV jaunatnes (uzsvērti) raidījumiem? Ir labi, ka strādnieki uztraucas par ceha perspektīvu, par jaunajiem. Taču sarunā visas trīs operatores atzina, ka no tiem jaunajiem jau diezkas nav... Dažu administrācijas pārstāvju domas bija, ka vēstule nav par tematu, — nav pareizi noadresēta.

Pēdējā autora atkāpe. Savas nebešanas vajadzēja vispirms izpurnēt sava stāva. Izbaustieties sava cehā, rūpnīcā, bez vienas klātbūtnes. Ludzu, organizējiet sapulces, aciniet, runājiet, rīkojiet tikšanās ar ceha, rūpnīcas administrācijas pārstāvjiem, un vezums iekusties. Bet teikt, ka mēs skaisiti, kultūrali parunājam tovakar, nevar pēc labākas grības. Nu nebija skaisiti, nebija...

Vai mēs vienmēr atceramies, ka ir jēdziens «godu nosargāts»? Mana rūpnīca, kurā strādāju jau 22 gadus, mana maiņa, manas otras mājas. Kaut kam svētām jābut. Rūpnīcas gods, kolektīva gods, mājas gods... Cik daudz to! Bet vai te arī kāds savu godu nepazaudēja? Par to jau vadīs sludinājumu ne-klē...

INESE CAUNE

Par savu māju (rūpnīcu) tagad ir pateikts. Bet tajā tomēr būs jādzīvo.

UZMANĪBU!

1. novembrī pulksten 9 notiks talka Misas garāžu kooperatīva teritorijas labiekārtošanai. Talka tiek

organizēta kooperatīva biedriem, kuri nepiedalījās labiekārtošanas darbos šī gada pavasarī.

Kooperatīva valde atgādiņa biedriem par nepieciešamību laikus nokārtot biedru maksas. Termiņš —

līdz 1987. gada 31. decembrim. Kasiseris strādās 1. un 14. novembrī no pulksten 10 līdz 12.